

ranlagesta rättwisa, det ämaste samwer, den mildaste uttydning och det skynsamaste slut för Er, ty om båda Parternas angifwelser emot hwarandra som wid 3:ne Domstolar efter flera Utslag blifwit tillsammans ranssakade, ej skolat stillas just wid Domslutet, hade Ni et helt år tillika med Er Contrapart warit oddmd på högsta stället och söljacketigen lefwat i osäkerhet — Och hwad är wårre än lefwa emellan hopp och frucktan? — Att Ert brått bles med de lindrigaste Lagens rum ansedt, öfwerlygas Ni, om icke af det tryckta Militaira dock af det civila Votum, som så handgripeligen applicerar lifsstraffet, och då en Domstol aldrig kan ha olika Principer, så bör Ni sinna at Ert Subordinations-brått som då warande Regements-Chef under Öfwerstens fränward emot Lovisa Commendant som ej war Officer i Arméen, war af större fölghder än en Stabs Captens emot sin Major inom et och samma Regemente, hwarpå warit bewis wid Kongl. Björneborgska Regemente, där tjensten ej förlorades utan samma Stabs-Capitain är nu Major. Åter, på det alldrahögsta stället, eller hos Hans Kongl. Maj:t har jag sedt af de tryckta Protocollerna i Kongl. Maj:ts Justitiæ-Revision all nåd och rättwisa wara Er förund, nåd deri, at Er sak straxt efter Hans Kongl. Majeståts ankomst ifrån Spa bles åter företagen och straffet ej skjarpat, både nåd och rättwisa deri, at Hans Kongl. Maj:t utom sin egen höga Röst alldrånadigast sannu det flera än de sex Herrar Rikens Råd som förut afgjort och fält sitt Utslag, borde höras, på det Er säkerhet under så många uplysta Råds-Herrars skärskådande skulle wara så mycket heligare, då denna wår swänsta Titus, som så ofta gifwit nåd, hwarpå exempel warit både för och efter Er Sak, som igenom sina höga dygder, sitt hjerta och sina wålgärningar gjort sig så dyrkad och älskad af sitt folk, ej lindrade Kongl. Krigs-Collegii Dom, bör Ni då wara så förståkad och tro det Ert brott warit af den naturen at det kunde försonas? i annat fall, hwad fans här icke för talande orsaker til befrielse om den nånsin warit möjelig? Hwad för en den alldrahyckligaste handelse yppades icke för Er? jag menar: Hans Kongl. Höghets Kron-Prinsens Födelse, detta så önskade, så efterlängtade ämne för wår Monarchies bestånd och sällhet — och jag frågar Er ännu en gång, tror Ni Er ensam skulle blifwa undantagen ifrån et Parlons-Placet bekräftat med Konungens egen höga försäkran och namn, om Ni ej warit så brottslig at detta undantaget blifwit nödwändig — jag will intet en gång nämna at Ni tjent länge, at Ni i förre swåra Penningetider fått en årlig pension af 100 plåtar, at Ni betalt och förlorat 22500 Daler Koppint i Pen-

sions-

sions-Cassan för de steg Ni i Er Tour trampat i tjänsten, at ni wägar . . at Ni som Major warit Commenderad i Stockholm i en Militair Conseil där Ni til öfwerflöd endast haft Captens Tractamente, twärt emot flera förordningar, at Ni för Era lika så nyttiga som deponitiva inrättningar wid Er Compagnie, det Ni under 4 års tid snart satt opp å nyo, haft både Kongl. Krigs-Collegii och en General Wånster-Herres måst smickrande underdåniga Rapporten in för Thronen, at Ni är Son til en Far som igenom de wärsta Blesurer och 13 års fångenskap i Siberien delat den tappreste Swånfska Konungs Åra och olyckor, at Ni i 20 år försörjrt en gammal Mor som nu borde tillika med Er tigga, at - - - men alla sådane skäl förswinna så mycket lättar, sedan skålet af Pardons-Placater som Ni i underdånighet yrkat, förswann.

Nu min Herre! efter denna lilla digression och efter den öfwertygelse Ni bör åga om ert egit wällande til Er ofärd, och i följgd däraf til den dygdiga och uplysta Allmänhetens tankefätt, så återstår det mig at komma dit jag började.

Jag tar ändå det för gifwit at Ni bör leswa, när jag rätt besinnar mig, likwål för inga andra ordsaker än dessa, dels för det Er Dom frifallat Er ifrån döden, dels därför at Ni nu går som en lefwande spögel för alla Militairer, soxi med en dyllik charge och framför alt den lönen, den åldern, den figuren och det namnet skulle insubordinera, men Ni bör existera i Er anletes swett, Ni bör förtjena Er södan igenom arbete, ertanka, beswär och mödor — När Ni om Er wara, så rår jag om mina pengar, det bleswe at fånga dem lätt, om det skulle slå in som Ni förut kladdat i Edra Wålsignade Tryck-Friheter, Idiller, Helvetii sanningar, Landnöjet, Vers-stugor, och Gud wet alt hwad Ni blandat. — Nej! min Herr Förläggare! inbilla Er inter at et sådant tappri ehuru det kan läsas, bör köpas — War god och i stället för Edra så kallade Bitterheter, gif oss utländska och inländska Nyheter, beskrif, måla för oss stora Swånfska Spectaclar 2 gånger i weckan, det Franska Spectaclar 2 gånger i weckan, det mindre Swånfska Spectaclar 2 gånger i weckan, Concert-Spectaclar en gång i weckan, Assemblée Spectaclar en gång i weckan, Lustspringar Spectaclar en gång i weckan, se sådant wäcker en glädje och en lust hos hwarje rättänkande, lätt oss så weta alla dödsfall eller andra vacancer, i synnerhet i Militairen, sedan Accorderna enligt Förordningar äro
så

så alldeles affkaffade, och sanna förtjenster nu på flera år blifwit den eneste måttstrecken til befordringar — Hwad innerlig glädje för Föräldrar at så låsa sina barns och barnabarns framsteg och lycka! — berättas of om Ni behagar, andra slags tidningar som äro nöjsamma och wederswälskanbe, såsom apparencerna til nya Operor, til nya Contradanler, til den nya projecterade Vauxhallen — Mätte en så nyttig inwärtning winna framgång! och mätte den encourageras af våra Patrioter! framför alt, mätte upfinnaren hedras med en silfwertrånsifring hatten af Patriotiska Sällskapet!

Sörmlänning †).



Om Subordination.

Ingen i werlden borde kunna skrifwa med den kannedom som jag om Subordination. De lektioner jag fått i denna branche af min för detta Metis, hade aldrig varit så dyra om jag tillika studerat Politiquen — (Machiavel är en af våra qwickaste Auctorer) Militairer tron då mig! Den ena wetenskapen råcker den andra handen, och at wara fullkomlig, skal man wara rätt så snart Stats-Minister som Krigs-Minister.

Enligt 2:dra Delen 2:dra Cap. 1 §, i Reglementet så lägger *Subordination* grund och utgör själen af all *Militaire*. Om själen här wore materiel, har detta franska namnet nog blifwit definierat, eller öfversatt i vår Fäls Bibel, men ända eller själ kan man ej gifwa med ord: Alt hwad jag bördwo, är at det ordet betynder acktning, hettflyttning, bugning, wördnad, ödmjukhet och undergifwenhet. I Babylon eller Asien (at ansödra efter resebeskrifningar) skola dessa en sanskyldig Militairs nyss npråkna de förtjänster utöfwas, alt som en Förman eller Österman differera i börd, i skönhet, i ungdom, och framför alt i lätthet och wighet at kunna handtera

†) Om Herrn och wore Islänning, får jag den äran swara at jag ej gärna will ändra den gifna plan i Prospectus, för öfrigt begriper jag intet hwarifrån ni fått edra concepter, jag skulle snart tro at jag skrifwit brefsuett sielf, om icke det wore här och där något mistag som jag i detta interimis swaret ej har tid at bewisa.

Sörläggare.

tera darten, (ett dår brukeligit wapen) den enda frigsmaneuuren, som dår ofelbart leder til de högsta graderna, således om det skulle hända som tillwål med noggranhet undwikes, at Förman wore utan börd eller ofödd, ful och så gammal at han passerat 40 år, så subordinerar han utan all nåd under den Esterman som är motsatsen.

Jag lämnar dårhån denna seden, och går närmare til wår Swånska Subordination, wår Swånska Sjal, som utan affeende på minsta bisord sak ifrån den högsta befälhafwande til den minsta lydande (enligt Reglementer) bör råda ofwer alt, och skall en gång directe seda på ofswerwinmerligheten, i fall någon Oranne efter tusende år understod sig at sätta den i fråga.

Ämnet är af den widdan, Fjällan så outöfelig, at jag förbehåller mig i de söljande arken continuera Theorien, Nu för at göra en diversion, at distrahera Läsaren, så oacktadt Subordinationsläran är så helig och så noga Controllerad, skall jag uppe en begången synd emot den samma. Kunna alla synder förlåtas? Hwarföre icke denna Subordinations-synden? Helt säkert bleswe Themis på Militaira division lämnad til sig sjelf, willrådig wid Domslutet. Saken har två sidor — Målet är detta, , men det är ledsamt och torrt, at i en Juridisk prola berättas. Jag har dårföre sett händelsen på vers, Poesien som mera lekande bör roa Läsaren. Jag wäntar Wederbörande Juristers utlåtande häröfwer, men för alt i werlden ber jag dem förskona mig för swar på vers eller i Skallbeqwädstil.

Casus.

En mörk och döflig natt, i fult och slaskigt wäder
 En Stadswacht på sin poste för Rikets wälfärd tråder
 Men flockan led til ett, och Gubben somnar af
 Då låg han wid sin Kur som dödd uti sin graf,
 Hwad händer? — En med ros, en alamodisk Herre
 Til Kroppen något klen, til Sjålen ännu smärre,

Han stiger där förbi — Han kände detta fall
 At det war döden wärdt, det han bewisa skall
 „Hwad f , , , så swor han til, och rustar på wår döda
 Annu en gång han swor — och med owanlig möda
 Han honom waken får — Då börjas den Moral
 Som säkert ur en bok, wår lilla Hjärte stal
 „Ack! hwilket brottsligt steg du här på stället Klifwit
 „Mot Kung och Fosterbygd förädleri bedrifwit
 „Du Janan swurit har at wårda Stad och Land
 „At wåra Throners skygd och redskap i Guds hand!
 „Men nu ponera det, hwad dock jag aldrig hörer
 „Ponera en surprise och posito Frondeurer
 Här swarar nu min Karl „gå Zerre! bort på stund
 Seån *Platjkans Corps de garde* jag wäntat ingen *Round*.

Sölungens och Couriren: *Fabel til en ung Milord.*

Börja Milord! ifrån Er ungdom at tala sanningen, upmuntra den
 samma och anklaga mig icke at sela i wördnad, om jag ej brukar
 då jag talar wid Er, det smickrande! språk som så ofta nyttjas af falska
 tungor för at upblåsa Ert högmod.

Trådet är ansedt efter den frucht det bär, måtte dygden wara Edert
 första yrke! fölg edra Förfäders fotspår för at lika med dem förtjena namn
 af Stor, hata lika som de, låga gjärningar, och bewis genom Edra dygder
 at Ert Ursprung är ädelt.

Det är sant, at Edra Förfäders bord aldrig war prägtigt Serverat,
 men deras Samweten woro rena, och de föræctade et lågt smicker. All-
 deig stod deras heder i fara, deras rena händer föræctade all skamlig gäfs-
 wa. Alltid måna om Rikets bästa tjente de det samma som dygdige Med-
 borgare; de woro wåra Lagars stöd, De hade altid kärleken för Fäders-
 neslandet inskriswen i sina hjertan, hwarken gäfswor eller hedersättlar kunde
 förleda dem; man har altid hört dem tala som de tänkte, och när de råd-
 frågades, gäfswo de råd på samma sätt.

Det är så, de hafwa prydt sina ämbeten, och wunnit den ärofulla
 Titeln af Stora.

Om för mycket intagen af Er födsel, Ni inbillar Er at den är alt, och Ni föracktar kundskaper, är Ni ej annat än en stackare som är satt i så mycket större ljus. Om Ni sjelf nigonfin kan nedlåta Er til nedriga och skymfeliga företaganden, skola wi bemöta Er med det förackt som Ni förtjenar; hwem har gjort ett namn rygtbart? Det är dygden. Men Ni har af Edra Fäder ej fått annat än detta namnet, och det är endast Ni som kan bibehålla det i sin helgd. Om Ni ingen ting lär, ingen ting kan, kunna hwarken en Hertigs-Krona, eller Evert högmöd gömma Er ofunnoghet: Man ärfwer ej kundskaper. Eder rang Milord! fordrar en stor förtjenst, sådan som har gjordt Edra Fäder wördade: Om Ni wanläcktas, skall deras ära föröka eder blygd — Emedlertid läs denna Fabel!

Alla mornar och aftnar, wille en Courier se sina hästar äta sitt foder. Det är sant, at denna mödan minskade wärdens inkomst, men Hästarne fingo alt hwad han för dem betalte. Om wi altid wore så noggranna, skulle höga embeten wara noglitet lönande. Wår Courirs Hästar fingo sitt fulla mått, och han hörde med nöje Kornet malas under deras tänder, då bäst det war, emellan dem upkom en stor oreda; de gnägga, slås och bitas. En hästunge slängde hufwudet med et förbittradt utseende, och gaf de gamla hästarna ögnakast, fulla af grymhet och högmöd. Ack! smågnäggar han, hwad mitt öde är hårdt! Hwad! min höga födsel blir så glömd? twungen til et skamligt, och för mitt Ursprung wanhedrande Sällskap, skall jag här höra försmädelse? Se, denna hästen af låg härkomst, som wägar bestrida mig krubban, skall jag, som är af gammal ått, ära af dessa oföfwerleswor? min ära lider, då man på alla marknader talar om min Farsars Far. Alla berömma honom och berättat de kapplöpningar. De priser han wunnit, äro där upräknade. Man såg honom ränna fältet, prydd med en präktig Sadel och återkomma wid Pufors och Trumpeters klang: Se i mig deß Son, låga pack! wörda mitt blod.

„Högsfärdiga narr; ropade Couriren, war man nånsin skyldig högmödet wördnad? wet at det är din nås wighet som gjordt dig til slaf. Din egenfäta ungeom lär föragra at låra sig Manegen. Sådane slags hästar som du, blinda för den fanna förtjensten, upfylla endast sina hufwuden med nycker. Hwad angår det mig hwem som födt dig, men onyttiga kral! har du därföre mera förtjenst än de gamle här stå — fråga alla Courirer, de skola säga dig at du är en Förlunge. — Wätte Barndomen aldrig förledas af någon ärtelig Titel

Ark 4 utkommer nästa Thorsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1783.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 30 October 1783.

Insändt.

A GUSTAF ADOLF warit en af Wärldens största Regenter be-
höfs ej bewisat, aldruminst i Swerje, där Han blifwit tagen til
Efterdömmen och så nära följd i spåren af en Furste som sielf skapar stora
Efterdömmen. GUSTAF ADOLF war 36 år gammal när han reste ifrån
sina Undersätare på Tytt botten, trungen likwäl för sin Cronas Höghet
och Fäderneslandets wäl, at där föra et Krig, det Arorikaste och Mäktig-
aste af alla. Han förbandt sig med Frankrike och Han kustrade det Ö-
sterriska Huset, hwars inkræftningslystnad och hwars mækt tycktes bli
farlig för Europa. Dessa oroliga tider äro förbi, JOSEPH regerar nu, så
osik en Ferdinand, som blott följde sin ärelustnad då Påstiska Religionen
nyttjades til täckmantel. Men ännu har Swerje GUSTAF ADOLFS tider,
ännu regerar en Ludvig den 14:de i sin Sonsons son. Men jag går
tilbakas til Hjetten som war äfwen så wäktlig som tapper och dygdig.
Historien som samlar Hans Lifes oddliga Tal fulla af ömhet och klänfor,
har äfwen bewarat detta af GUSTAF ADOLF hållit wid Riksdagen år
1630 då Han tog afsked af sina Trogna Ständer för at gå i Tyttka Fält-
tåget.

och efter gemenligen ske plågar, at Krukan bärs så länge til wattens,
at hon på sidstone söndergår, så warder ock mig på sidstone gångandes, at
efter som jag nu uti så många occasioner och farligheter för Sweriges
Ri-

